

RUTH TORMO
→

Úrsula

&

Adrià

Dues vides com uns
mots encadenats
difícils de resoldre

RUTH TORMO

Úrsula
&
Adrià

Fanbooks

© Ruth Tormo, 2024

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2024

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: gener del 2024

ISBN: 978-84-19150-95-0

Dipòsit legal: B. 20.945-2023

Impressió a Catalunya

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Índex

PART I. NI HA CRIDAT NI RES

Capítol 1. Bombes de patata	13
-----------------------------------	----

PART II. REFOTUT N14

Capítol 2. Sense embuts	21
Capítol 3. Xaiet blau	29
Capítol 4. Rebel·lia lamentable	33
Capítol 5. Males herbes	40
Capítol 6. Excés de càrrega	44
Capítol 7. Què coi t'has de pensar	50
Capítol 8. Impuls kamikaze	54
Capítol 9. Com Déu mana	61
Capítol 10. Tela marinera	64
Capítol 11. Un potser darrere l'altre	72
Capítol 12. Enciam, pastanaga i estoreta elèctrica ..	77

PART III. DIMENSIÓ DESCONEGUDA

Capítol 13. Massa cops de porta	85
Capítol 14. Ramooooon, ja!	91
Capítol 15. Prova un altre dia	96
Capítol 16. El porro de la pau	102
Capítol 17. <i>Smartphonitis</i>	109
Capítol 18. La bòfia no té res	113

PART IV. SAPS AQUELLA NIT, AL BUS?

Capítol 19. Prendrem mal	121
Capítol 20. Puto monstre	125
Capítol 21. Molt i massa, i de sobres	130
Capítol 22. Quina bona merda	136
Capítol 23. Tovallons negres per a l'Uri.	141
Capítol 24. Croissants de Karate Kid	148

PART V. UN DIAGNÒSTIC, SI US PLAU

Capítol 25. Ai, els res.....	153
Capítol 26. Fet a posta?.....	160
Capítol 27. Com una nana marró	165
Capítol 28. Nas de pastanaga	169
Capítol 29. Ni pollastre, ni llom	173
Capítol 30. A les quatre en punt	178
Capítol 31. <i>Capisci?</i>	184
Capítol 32. La mà.	189
Capítol 33. Tot anirà bé.	192
Capítol 34. Amb un cinc pelat	197
Capítol 35. Gallets de corral.	201
Capítol 36. Tenebres de la mongeta tendra	207
Capítol 37. Rancor en combustió espontània	212
Capítol 38. Res de <i>wonderful life</i>	216
Capítol 39. Bombes a la rereguarda	218
Capítol 40. Drac negre, drac negre, drac negre.	224

PART VI. L'OFICI DE LA VIDA

Capítol 41. Quasi confort a París.	233
Capítol 42. El perquè suprem	239
Capítol 43. Sense aire	244
Capítol 44. El xèrif desmemoriat.	248
Capítol 45. Entre mentiders	252

Capítol 1

Bombes de patata

A l'escola vaig tenir una professora, l'Anna, que sempre deia que s'atrapa abans un mentider que un coix. Fessis la cara que fessis, si aquell dia no havies fet els deures, t' enxampava. Cada matí feia revisió de llibretes a l'atzar, i no hi havia dia que no descobrís l'alumne que amagava sota la llengua la mentida més estúpida per autoexculpar-se.

A mi no em va enxampar mai. Sempre feia els deures.

Però penso que ens hauria anat bé que l'Anna, a més d'exhibir el seu radar atrapamentiders, ens hagués ensenyat a saber fer anar el nostre. Perquè tots en tenim un de sèrie, de radar, potser sense prestacions pro, ni plus, ni superplus, però el tenim.

Les coses serien molt diferents ara mateix si hagués sabut com punyeta engegar-lo quan vaig conèixer l'Adrià. Ara no em trobaria en aquesta mena de gola del llop sense sortida en què estic ficada. Val a dir que hi vaig entrar tota soleta, convençuda, somrient i generosament idiotitzada.

L'espontaneïtat no és el meu fort, i la vida de debò, diria que tampoc. Així que no paro de donar voltes al problema mentre m'estic com un quatre al balancí de l'habitació, fet a la mida d'una Úrsula de vuit anys que creia que es menjaria el món. Plego les cames, m'agafo ben fort els genolls amb les mans i tanco els ulls mentre

em balancejo endavant i endarrere amb ganes de volatilitzar-me.

Vull convèncer el meu cervell que ha de pensar alguna cosa, però se'm perd entre les rialles dels que compren el berenar al forn de baix, la Taylor Swift que sona en bucle a casa d'un veí completament obsessionat i la trenca-dissa d'ampolles al contenidor de vidre del carrer.

Suposo que el silenci no pot arribar a ser silenci de veritat en una tarda assolellada com aquesta. No s'hi adiu gens sentir-me com em sento amb el cel blau lluint a la finestra. M'estimaria més una tarda ventosa, grisa, amb el cel emprenyat i la gent tancada a casa de mala lluna.

Però, com és que no vaig adonar-me que l'Adrià era com un vidre entelat?

No m'ho explico.

«Si no t'hi haguessis apropat, Úrsula...», em dic amb els ulls clavats a la foto del primer campionat comarcal de rítmica que vaig guanyar. És l'única imatge que tinc penjada a la paret. Em va fer sentir important, aquella victòria. Tenia vuit anys, la clavícula immaculada, el dipòsit d'esperances ple i un cos que m'obeïa sense dir ni piu.

Tot era nítid, sense tels. No com ara.

El dia que el meu radar (per fi) va tenir les penques d'activar-se, feia dos mesos i mig que l'Adrià i jo ens havíem conegut, i dos mesos que sortíem. El radar em va tocar el crostó mentre caminàvem per un carrer lleugerament costerut de Cornellà. Just quan ell em va deixar d'estrènyer la mà. Així, de sobte. Va ser com si se li haguessin desinflat els dits.

Al capdamunt del carrer hi havia una pila de gent, semblava un mercat d'oportunitats on tothom es volia fer

un forat a primera línia per trobar les millors gangues. Vam fer unes quantes passes, no gaires, i ens vam aturar.

Suposo que l'Adrià, igual que jo, va veure les llums blavoses dels vehicles d'emergències ballant en cercles pels baixos dels edificis. I aquell home, un policia o un mosso d'esquadra, no ho sabia dir, acordonant la zona amb una cinta de plàstic blanca amb lletres blaves, que des d'on érem no podia llegir.

Recordo que una dona rabassuda repetia compungida «ni ha cridat ni res; res de res», i un vell que passejava un gos de mig pam anunciava amb l'orgull de qui sap més coses que els altres que havia estat des del segon pis. Mentre ho deia, amb el braç sense gos assenyalava un bloc verd oliva. Era un edifici força alt, atrotinat, amb finestres i balcons minúsculs sembrats de reguerons negres i aparells d'aire condicionat penjats de qualsevol manera.

No en tinc ni fava, de sociologia, per molt que en conegui la paraula, però crec que tots tenim un punt xafarder. Els humans som curiosos; si no, per què es formen cues quilomètriques per l'efecte badoc quan hi ha un accident de trànsit?

Per això em va sorprendre la reacció de l'Adrià.

Ben just va estar tres segons fossilitzat enmig d'un silenci tèrbol, per després fer un gest que em va deixar fora de joc. Un gest tan poc sospitós com traure's el mòbil de la butxaca dels pantalons i apagar-lo.

Em va xocar que ho fes de cop i volta. No em va semblar normal, tot i que podia ser-ho perfectament, suposo. Però a mi no m'ho va semblar gens. Fa al cas apagar el telèfon quan han tallat el carrer per on vols passar perquè algú s'ha llançat al buit des del balcó?

La majoria de la gent que ens envoltava va fer just el contrari: agafar el mòbil i provar de saltar-se la zona acordonada per fotografiar el suïcida (des d'on estàvem ni tan sols n' intuïem el cos). També hi havia qui provava de fer-se selfies amb els veïns que eren atrinxerats a tocar de l'ambulància. No negaré que el grup era curiós, tothom de puntetes i estirant el coll amb el risc de patir una contractura per captar algun detall sucós de l'incident i posar emoció a la sobretaula del sopar.

L'Adrià, però, no va dir res i va tancar el mòbil mentre feia mitja volta.

—L'apagues? —li vaig preguntar.

—No vull que ens molestin.

—Qui ens hauria de molestar?

—Ningú, és només per si de cas. Soc tot teu, avui.

Mentida. Va ser menys per a mi que mai, aquella tarda.

Com que pel carrer del suïcidi prevèiem que no s'hi podria passar fins ves a saber a quina hora, l'Adrià va canviar la ruta per portar-me al bar de les famoses bombes de patata picants de què tant m'havia parlat. Era el primer cop que sortíem pels seus dominis, com deia ell de la seva estimada Cornellà. I sí, les bombes van resultar brutals.

Entre mos i mos ens vam morrejar amb gust de bitxo, Coca-Cola i cervesa, però sense l'explosió picant que m'esperava. L'Adrià em seguia el rotllo amb petons decapitats, que no hi eren tots, igual que ell. Semblava que m'escoltava quan li explicava coses de l'institut, feia que sí amb els ulls i deixava anar algun somriure tort de tant en tant. Però durant tota l'estona no va parar de cargolar tovallons de paper, l'un darrere l'altre, compulsivament, com si fos en un concurs de cargoladors de tovallons. Vaig pensar

que el cambrer li diria alguna cosa, com ara «xaval, toca't els ous si estàs nerviós», perquè era d'aquella mena de cambrers insolents, el paio. Però no ho va fer.

Quan la pila de tovallons cargolats va ser prou vergonyosa, es va gratar la barbata a poc a poc i se'm va quedar mirant amb aquella cara. Una cara com de porta tancada amb un missatge de «tornaré quan pugui» escrit sobre un full malgirbat. Un missatge que, en llegir-lo entre línies, vaig interpretar com un: «Úrsula, he de fotre el camp, però res de preguntes. Si us plau, no siguis masoquista, que no et vull clavar cap moc».

Suposo que dec tenir un punt de masoquista.

Cal dir que l'Adrià em tenia molt a ratlla sobre la seva vida, fet que em desconcertava una mica, però m'empassava les ganes de saber, perquè estar amb ell em provocava una eufòria inversament proporcional a la meva curiositat.

El posat prohibitiu que va fer aquella tarda, però, em va fer decidir a actuar. Em passa el mateix amb les definicions dels mots encreuats que resolc a mitges amb la iaia. Com més recargolades, inescrutables i confuses són, menys em rendeixo.

Ara que potser amb l'Adrià hauria estat més bona idea rendir-me. Perquè l'Adrià que he descobert té poc a veure amb el noi de qui em vaig penjar com una idiota.

La qüestió és: què coi faig ara que sé tot el que sé? L'ajudo? Surto per potes? Callo i m'entaforo la seva merda (ara també meva) sota les axelles?

Com se sol dir, la patata calenta és a la meva falda. I no sabeu com crema.

Perquè el que li passa a l'Adrià és gruixut. Gruixut de veritat. La seva sembla una vida de melodrama televisiu

de diumenge a la tarda. Una vida de la qual fugir corrents, on hi ha massa draps bruts i poca aigua clara.

Vaig llegir en algun lloc que en moments de crisi el millor és aplicar l'esperit pràctic. Però l'única cosa pràctica que faria ara mateix és alliberar el sanglot que em pressiona el pit i udolar fins a no poder més.

Em passen tantes coses pel cap... L'alfabet sencer gira en un remolí al meu voltant. Les paraules em van saltant com granotes en un toll d'aigua. Però ni les pesco, ni les entenc, ni sé què fer-ne de tantes eles, emes, pes i hacs remullades.

I precisament perquè no sé què fer m'aixeco del balançí, em frego les galtes, els ulls i exhalo de mica en mica. Em faig un monyo mal fet amb una de les gomes que faig servir de polsera, i em dic que ja que les paraules són aquí, empipant-me, potser hauria de deixar que em calin, com si fossin sabates noves que s'emmotllen als peus adolorits.

I mentre m'acabo de convèncer, remeno l'escriptori, agafo una llibreta a mig acabar del curs passat, un bolígraf vermell, i em poso a fer l'espagat a terra molt a poc a poc per no fer-me mal, convençuda que, d'aquesta manera, l'exercici serà doblement pràctic.

No sé ben bé què en sortirà, però no puc seguir remant en cercle. Així que em dispo a disseccionar la meva relació amb l'Adrià (o el que sigui que hagi tingut amb ell) amb paraules. Com si ell i jo fóssim uns mots encreuats o una sopa de lletres que fa de mal resoldre.